nust, kõige pugutsit erksjat ja osstsjat kokko, ilma et kellegi õnner tohtnar, kerwa rääkisti, kõige haige hästi olendada.

Ka waene meer läts sinnä, ja sasje kuninga tütre haigusst üle, nink tälle seije selges, et tema läbi kuninga tütrele da terwer nõis tulla. Kui kunagi riiker meer läts ta õpsl kerinu wahi manu kuhse selle kasst nõtsne, sst ta tahtwat õpser sinnä samalat pal ma minnä. Kerinu rahd (kellalööja) sai muidogi mõne kulla tüdri selle eest omma kudroke.

Meer läts kerinke, otse kõnkorma alti olt üler, millega tema keridusst wällä ruter, selle orä proocte, nink pudelske pand, ja selle kui kõige kallimba rohoga, kõige haige tõbe tuppa aste.

Emelin olli nagu, kuis sinnä ärstide kori ümbre kuninga tütre seingi, sün ja lõal saisiwa, nink epsuti neist sügawide mõtetes pera sinnel, otsesamata tõbe põhjusst.

Neide aste reast aste nüüd waene meer oma imelisku rohu-kloasitsesega lõbi, ja pesd ans paklikult seda sinnre tõbitsele, ker jo wäega orä tüdinu olli, kõikti ärstijte abi and wõid rohtusit prunduma, — ent ükgoni ilma abi saamata. Lahgalt pilusiwa ja naeriwa tõise tohtri, opmada, alatu meke tõbiste tohterdamise prundi, millele warsti otse tatti, sest et tõ nü pia kui rohi olli maidsete, — sõst saman, omma terwe segawat räkke, ranse tõbiste man üler nänder. Sool kistusn silma lõtsiwa rallale. Keel, mis kurgu lae kälen jo pia kinni olli, nink weel weiwels mõne sõna kopeldar — läts selgem bar, nink ega iks lüge sai ega silma pilguga tagerambar, nü et ärsti kanja imetellemine ja kuninga rõõm ütlemada sinnr olli, sinna sinnst pöstelu tõbitse üle. Kõige enämb rõõmust weel wast kuninga tütar, oma naitsewa elo üle, ker jo poolaleisi näitsinu olli, nink rellele weel õnner ant ütlõd häidseda, elorõõmu maidseda.

Sool häbelikult kõhewa tõise tohtri, ütlitse pera kuninga tütre kombest wälja, sst naa näiwa, et naa sün nolli afemel saisiwa kuulsa ärsti kõrwal, rellele kuningar ja tema tütar wägisi ärwa arniwa, weel enämb kui wärstele, keda ka lõal rohdesse kasn olli. Kuningar pidi raest messt mitu nädalit ootsste ülewan sai ja jõi temaga üten, pend talle mitme aun-take rinda, nink neimitse neidega tema ärsti asnetit. Kui tohtri kokko naar tulema — pand mehele mitu kaarmat kulda ja kõhehet, kuninga puolt kasja,

nink waene meer kadeti wäsar sui Kõõsse kokko tulema, kuredide tõlku, uhtide koberetega. Nasse ja karte rõõmust er ole enämb otse ei mõõsa. Ka meer olli nii õmelik, sui lõle üt inemine mea-pääl olla wõis. Ent riidsel mehel olli kadedar nii suur, et se teda armsta pünar ja wainar. Waene peli olli kõrsga riikar meher saanu, kendole õtsekui nimme, uhke, liina muodu maja ehitanu, kärc sõõt sise ja wällä, sui kodr, mis sakr, kõige oma perega, — see olli ja riidsel ihnele-ahnele relele enamb sui lüg orä nanda.

Teedmada oled, kost waesle relele see warandar saanu, — pünar teda ilma armuta, ja ta läts üt kõrd ommetsi oma rele poole nink kuise ja nõuse perrä, kuis wõsi ta nii wiisar ja õmelidar saanu. Waenuseld jutusst õiglaselt ja lihtsalt kõik orä, kuis ta ruumatse leewakuulsu, naese-kertsga poolas löigenu, wälga paddu länna, nink ärnätse öö mere weeren olnu, ja lõalt riidusse nink õnne-tee pääle jühetadar saanu. Ssi iller. Ka riiker meer läts hää kottusega kodo, pand kendole waese meke rõõsa sõlga, leewa randse kotti, nink naar nii sama nälga (minemä) paddu. Õdangult tulli ka tema sinnä, kske waenägi weli, nink jõi mere weerde õpser. Nüsanna tulli kolm meest mere weerde, tema lõkkake kokko, kon naa üt tõsle kurbalt kõnelma, omsst reisi ruultusst ja nõttusst.

Esimene ütel: „Mis temp see püsr olema, et kuninga tütar terwes on saanu, kuna tema selle tõbe kätte kolma pidi?"

Teine ütel: „Mis sõlle see temp pisr olema, kui pää-liina rahwar oma lõtte rõõkti olt üler omma lõudnu, mis jo sadandit sõartsiga, ilma ütegi inemise teedmada, sõst solansen on olnu?"

Kolmar sõnoles: „Ka mulle on ornsaamata, mis peroft määr-olusse mõtdri wasni-tamm nüüd nii kõwa on, et teda ütegi wie-wooga rõõrda, ei maha murda ei jõwwa?" Kõik kolm ütliwa nii ütest sunust: „Oi, sün peab keäki kullaman olema, muido es taar ilman ütegi inemine meie sunisst solansist teedmist. Otsime see ümbre kaudse mere weere läbi!" Otsiti. Es löädi palju oiga, löst läuti riiker meer, kui solaja nulleja üler, nink täll olli wana wolu käen. Egants mukel teda, kui